

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

13-14. FEJEZET

Milyen a helyes keresztény hozzáállás a hatalommal, a kormánnyal szemben? Pál azt mondja, hogy:

vs. 1. Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett.

A Biblia nem ért egyet a polgári engedetlenséggel. Az Ige azt tanítja, hogy engedelmeskedjünk a fölénk helyezett irányító hatalmaknak. Pál ezt abban az időben írta, amikor Rómában Néró uralkodott. Mi gyakran azt mondjuk, hogy csak addig kell engedelmeskednünk, amíg egyetértünk a törvényhozással. Vannak ugyan olyan ritka esetek, amikor szerintem Isten törvénye felülbíráhatja az emberek törvényét. Ezekben az esetekben Istennek kell alárendelnem magam. A korai egyház idejében, amikor az volt a kérdés, hogy elismerik-e, hogy a Császár az úr, vagy a kivégzést választják, a keresztények inkább a mártírhalált választották, minthogy elismerjék a Császár uralmát felettük. Amikor a zsidó tanács azt parancsolta Péternek, hogy ne szóljon többé Jézus nevében, ő azt mondta, *„Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok; mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (Apcsel 4:19).*

Tehát amikor lelkiismereti kérdésről van szó, akkor Istennek kell alárendelnem magam. De a legtöbb esetben a fölém rendelt kormányzati erőknek és a törvénynek kell engedelmeskednem. Az, hogy keresztény vagyok, nem mentesít a törvény betartása alól, mert a felsőbb hatalmakat Isten rendelte fölém.

Ez egy olyan téma, amit gyakran megkérdőjelezünk. Biztos, hogy Isten rendelte fölém ezt a konkrét hatalmat? A Biblia azt mondja, hogy az összes létező hatalmat Isten rendeli el. Érdekes történet az, amikor Nebukadneccar megtudta az álmát magyarázó Dánieltől, hogy az álmában látott szobor azokat a hatalmakat jelképezi, melyek a világ fölött fognak uralkodni. Dániel azt mondta, hogy: „Nebukadneccar, te vagy az arany fej, de a királyságodat egy alacsonyabb rendű királyság fogja eltörölni, melyet az ezüst mell és kar jelképez a szobron. Aztán annak a helyét is át fogja venni egy még alacsonyabb rendű királyság - melyet a réz has és oldal jelkép, majd jön a vas lábakkal ábrázolt királyság, stb.” (Dán 2)

Erre Nebukadneccar építtetett egy 30 méter magas aranszobrot, és megparancsolta minden alattvalójának, hogy boruljon le előtte (Dán 3). Ezzel nyíltan szembeszegült Istennel és azzal, amit Ő mondott: hogy az ő királyságát a méd-perzsa birodalom fogja felváltani. Ennek eredményeként, vagyis az ő büszkesége miatt, Isten megengedte, hogy eszét veszítse. Hét időszak múlt el fölötté így, amíg végre megértette, hogy a Magasságos Isten uralkodik az emberi hatalmak fölött, és azt állítja az emberek fölé, akiket Ő akar. Ezt a leckét tanította Isten neki az alatt, amíg eszelőségében a mezei vadakkal tanyázott, és füvet evett az ökrökkel együtt. Az egész folyamatnak az volt a célja, hogy Nebukadneccar felismerje, hogy Isten uralkodik mindenképp felett, és azokat ülteti a trónra, akiket Ő akar. Így ő maga is Isten rendelkezéséből ülhetett Babilónia trónjára. Az eszelős időszak után elismerte, hogy Isten uralkodik, és képes arra, hogy lesújtson azokra, akik saját magukat akarják dicsőíteni. (Dán 4).

Miért engedi meg akkor Isten azt, hogy gonosz emberek uralkodjanak, ha Ő az, aki elrendeli őket? Azért, mert az emberek akarják azt, hogy gonosz emberek uralkodjanak felettük. Valamint azért, hogy megítélhetőek legyenek. Isten megengedi, hogy gonoszok vezessenek, hogy végül megkaphassák Isten jogos ítéletét.

Én tehát Isten gyermekeként engedelmeskedek a hatalmasságoknak, mert maga Isten helyezte őket fölem.

vs. 2-3

Aki tehát ellene szegül a hatalomnak, az az Isten rendelkezésének áll ellen; akik pedig ellenállnak, azok ítéletet vonnak magukra.

Mert a jócselekedet miatt nem kell félni az előjáróktól, hanem csak a rossz miatt. Azt akarod, hogy ne kelljen félned a hatalomtól? Tedd a jót, és dicséretet kapsz tőle:

Legyél tehát tisztességes törvénytisztelő polgár, és akkor nem kell félned a hatóságoktól. Csak akkor szoktam azon aggódni, hogy nehogy feltűnjenek a rendőrök, amikor átlépek a sebességkorlátozást. Amikor betartom a sebességkorlátozást, akkor nem ijedek meg, ha meglátom a rendőrségi autót. Ha viszont túllépek a határt, akkor izgulhatok. Biztosan ismeritek azt az érzést, amikor a visszapillantó tükörbe nézve észreveszitek, hogy mögöttetek jön a rendőrautó villogó szirénákkal: az első dolgotok az, hogy a sebességmutatóra néztek. Ha túllépést mutat, akkor gáz van. Azonnal lassítok, és fellélegzek, amikor rám se nézve elrobg melletttem. Ha viszont a sebességmutató a határon belül van, akkor tudom, hogy nem engem

követnek. Csak a gonoszoknak kell rettegniük tőlük, a jóknak nem. Ha jó életet élsz, akkor nem kell a hatóságtól való félelemben élned.

vs. 4-5

mert Isten szolgálja az a te javadra. Ha azonban a rosszat teszed, akkor félj, mert nem ok nélkül viseli a kardot, hiszen ő Isten szolgálja, aki az ő haragját hajtja végre azon, aki a rosszat teszi.

Ezért tehát engedelmeskedni kell nemcsak a harag miatt, hanem a lelkiismeret miatt is.

Isten gyermekeként tehát engedelmes alattvalója kell, hogy legyek a fölém rendelt hatalomnak.

vs. 6-7

Hiszen adót is azért fizettek, mert ők Isten szolgálói, akik éppen ebben a szolgálatban fáradoznak.

Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, annak az adót, akinek a vámmal, annak a vámot, akinek a félelemmel, annak a félelmet, akinek pedig tisztelettel: a tiszteletet.

Adjátok meg, amivel tartoztok. Nem kell kibújnunk az adózás alól, vám nélkül se próbáljunk behozni árukat a határon – fizessétek meg a vámot. Az Írás arra int, hogy hűségesek és engedelmesek legyünk, ne csaljunk az adóbevallásnál.

vs. 8-10

Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.

Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.

Egyszer megkérdezték Jézustól, hogy mi a legnagyobb parancsolat. Így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első

és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22:37-40).

Ez a két parancsolat foglal össze mindent, amit Isten parancsolt azzal kapcsolatban, hogy miként éljünk Istennel és az emberekkel. Ha ezeket megteszed, akkor mindent megteszel, amit Isten tőled elvár. A szeretet a törvény betöltése. Érdekes, hogy a törvény legnagyobb része negatív előjelű: ne lopj, ne ölj, ne tégy hamis tanúbizonyságot, ne paráználkodj, stb. De Jézus megfordította az egészet, és pozitív előjelűvé tette, és Pál itt az ő példáját követi. Azt mondja, mindezek a parancsolatok ebben az egyben vannak összefoglalva: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Mert a szeretet nem tesz rosszat. Ha szeretem a felebarátaimat, akkor nem fogok nekik hazudni, vagy meglopni és becsapni őket. Főleg, ha úgy szeretem őket, mint önmagamat. Tehát a szeretet a törvény betöltése.

vs. 11. De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból.

Mert tudjátok az időt - mondja Pál. Isten azt várja tőlünk, hogy tudatában legyünk az időknél, amelyben élünk, és annak az időnek, amikor Ő munkálkodik. Ezért adta nekünk a próféciaikat, amelyek valójában előre vetítik a történelmet. Ezek által figyelmeztet minket azokra az időkre, amelyekben élünk, azért, hogy felismerjük az időket, mert nem vagyunk a sötétség gyermekei, akiket az Úr napja tolvaj módjára fog meglepni.

Azt gondolom, hogy az egyház nagy része általános letargiában szenved. Nagyon tragikus, hogy sokan annyira belemerülnek az olyan tudományos kutatásokba, mint pl. hogy vajon hány szerzője volt Ézsaiás könyvének: egy vagy kettő, vagy esetleg három? Annyira el vannak foglalva azzal, hogy ki írta a könyvet, hogy teljesen figyelmen kívül hagyják azt, hogy mit írt!

Tragikus, amikor valaki a tudományos képzettsége miatt azt képzelem magáról, hogy van annyi esze, hogy megkérdőjelezze Isten Igéjét vagy Ige íróit. Az istenkáromlás határán van az, ha egy ember a kutatási eredményeire alapozva azt állítja, hogy Máté „feljavította” a Krisztusra vonatkozó írásait. Olyan dolgokat szúrt közbe, amik meg sem történtek, azért, hogy a történetet még érdekesebbé tegye. Mindezt a Bibliakutatás nevében jelenti ki, egy evangélikus főiskolán.

Nagyon szomorú, hogy rengetegen alszanak a manapság, mert az ilyen típusú kutatás elaltatja az embert. Ideje, hogy felébredjünk ebből a letargiából. Nem értem, hogy miként tudunk

aludni akkor, mikor a Legfelsőbb Bíróság arról határoz, hogy az imákat és Isten pozitív említését is kiűzik az iskolákból, és amikor a humanisták átveszik az önkormányzati és állami iskolákat.

Régen olyan történeteket olvastak az iskolákban, amelyek a tisztességről és a becsületről szóltak. Megtanították a gyerekeket, hogy nem kell félniük, mert Ő közel van, és mindig segítségül hívhatják Őt. Mi a baj azzal, ha morális igazságokat és becsületet tanítunk a gyerekeknek, és azt, hogy bízzanak Istenben? Mi ebben az elítélendő, hogy ez már törvényellenes lett ebben az országban? Hol voltunk mi, amikor ezt bevezették? Az egyház aludt, és amíg aludtunk, addig a gát nyitva volt a gonosz árvíznek.

Most aztán a pornográfia áradata lepte el a nemzetünket, de nem vagyunk ebben egyedül. Lehet, hogy egy lépéssel néhány európai nemzet mögött vagyunk abban, hogy bármi, ami örület, az megengedett. A Nyugat teljes mértékben erkölcstelenné vált. Ha Európába utazol, úgy érzed, hogy egy kereszténység utáni világba léptél. Az egyház kevés - kivételtől eltekintve - halott, az utcákon sétálva az Antikrisztus szellemét érezheted a levegőben mindenütt. És mi aludtunk, az egyház aludt, de ideje, hogy az álmunkból felébredjünk:

vs. 11-12

*Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk:
az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van.*

Nem látom, hogy miként süllyedhetünk még lejjebb, és hogy miként tudjuk ezt még sokáig folytatni. Az üdvösségünk közelebb van, mint ahogy mi azt gondoljuk. A Biblia szembenéz a valósággal, és látja az éjszaka sötétségét, de Istennek hála, reményt nyújt nekünk. Miután a sötét éjjel elmúlik, egy új nap, Isten dicsőségének napja kezdődik el, amely betölti majd a földet. Ez a reménység tart meg minket a sötét éjszakában.

vs. 12-14

*Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit.
Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben,
hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.*

Az a véleményem, hogy egy gonosz szellem szállta meg a földet, mely a pornográfia által működik. Ugyanúgy lehet valaki a pornográfia rabja, mint az alkohol vagy a drogok rabja. Ugyanolyan erőteljesen rabságban tarthatja az életüket, mert vonzza őket, és amikor egy kis időre abbahagyják, akkor megfogadják, hogy soha többet nem tesznek ilyent, és szégyenlik, amit csináltak. De valahogy ismét a pornográfia bűvkörébe kerülnek. Az ember teljesen az emögött rejlő szellem és erő áldozatává válhat, egyre többre és többre vágyva a pornográfiából. Sok család megy tönkre emiatt, amint itt Pál is rámutat arra, hogy vágnak a kicsapongásos szeretkezésre, vagy ahogy a görög szó, a „koite” kifejezi: a tiltott ágyra.

Tragikus, amikor olyan emberrel találkozunk, akinek emiatt ment tönkre a házassága. Nézetem szerint ez a Sátán munkája az utolsó időkben. Az egyetlen fegyverünk ez ellen az imádság, mert ez egy lelki harc. A Biblia azt mondja, hogy *„hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására”* (2 Kor 10:4). Tudom, hogy lelki fegyvereket kell használnunk, mert nem hiszem, hogy sikeresen rághatjuk valakinek a fülét azért, hogy ezt abbahagyja. Ezek testi módszerek. Lelki fegyverekre van szükségünk, ez esetben a közbenjáró imádságra. Pál azt mondja, hogy vissza kell szerezniük őket az ellenség markából, aki az akaratuk ellenére fogva tartja őket az ilyen dolgok által.

Az Ószövetségben van egy nagyon érdekes történet Amacjáról, aki elküldte seregeit az edómiak ellen, és győzött. Megírta ezt Izráel királyának, Jóásnak, és kihívta őt is a harcra. Jóás azt válaszolta, hogy üljön otthon, és élvezze az edómiakon aratott győzelmét. Miért rohannál vesztedbe? – kérdezte tőle. Amacjá azonban, eltelve az edómikon aratott győzelmével, azt mondta, hogy „Gyere ki, te félnék csirke, és győzz le, ha tudsz.” Jóás hát jött, és legyőzte Amacjá seregeit, ledöntötték Jeruzsálem falait. A győztesek sok rabot vittek magukkal, és elvitték a templom kincseit is. Miért? Mert Amacjának nem volt elég esze arra, hogy ne rohanjon a saját vesztébe. Olyan dolgokba ütötte az orrát, amelyekhez semmi köze nem volt. (2 Kir 14).

Ma is sokszor előfordul, hogy olyasmibe ütjük az orrunkat, amihez Isten gyermekeként semmi jogunk. És ezt mindig a saját kárára teszi az ember. Ahogy lerombolták Jeruzsálem falait – és ezzel megfosztották a védekezési lehetőségétől, ugyanígy a Sátán is lerombolja a te falaidat, hogy elveszítsd a védekezéset vele szemben, hogy amikor legközelebb támad, akkor ne tudd megvédeni magad. Addig-addig keveredtél helytelen dolgokba, amíg végül a védekezési lehetőségedet is tönkretette az ellenség – áldozat lettél, és ő fogva tart. Azt mondja Pál, hogy vissza kell szerezniük őket az ellenség markából, aki az akaratuk ellenére tartja fogva őket. Hogyan tesszük ezt? Imádsággal.

A Sátán sok ember életét tartja fogva ma is, akik tulajdonképpen a saját vágyaik foglyai. Isten úgy rendelkezett, hogy te legyél az az eszköz, amely által kiszabadítja őket ebből a fogságból. Közbenjáró imádsággal ezt a személyt az Úr elé vihetjük, és ezáltal megkötözzük a Sátán erejét, aki fogva tartja őket. Jézus nevében hatalmunk van minden fejedelemség és hatalmasság fölött, mert ezek mind Jézus alárendeltjei. Amikor Jézus nevében jövünk ellenük, akkor meg kell, hogy hajoljanak. Így tehát Jézus nevének ereje által kiszabadíthatjuk az embereket a Sátán fogságából és vakító hatása alól. Mert azok, akik az ő fogságában vannak, nemcsak foglyok, hanem vakok is, olyannyira, hogy sokszor nincsenek tudatában a saját problémáiknak. Az Írás szerint, „ezeknek a gondolkozását e világ istene megvakította, és nem látják az igazságot” (2 Kor 4:4). Viszont az imádság erejével meg tudom szabadítani őket ettől a fogságtól és vakságtól. Gyakorolnom kell a közbenjáró imádságot, hogy megszabadulva, ők is megtapasztalhassák Jézus Krisztus dicsőséges szabadságát.

Mivel egy sötét világban élünk, és az éjszakának lassan vége lesz, mi is csak úgy maradhatunk meg, ha magunkra öltjük az Úr Jézus Krisztust, a testet pedig nem úgy gondozzuk, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne. Ez egy nagyon nehéz lelki harc, és nap mint nap egyre nehezebb lesz, amíg végül az Úr kiment innen bennünket. A dolgok nem lesznek könnyebbek, hanem csak egyre rosszabbodnak, ahogy a Biblia is mondja. Jézus az eljövételéről beszélve azt mondta, hogy „*Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül*” (Mt 24:12). Azt is mondta, hogy „*De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?*” (Lk 18:8). Igen, fog találni, ha eldöntjük, hogy Lélekben járva fogunk élni, magunkra öltve Jézus Krisztust, a mi Urunkat, és nem engedjük meg, hogy a testünk a vágyai után járjon.

Mennyire ellentétben áll ez a mai világgal, melyben megnyíltak az ajtók arra, hogy az ember a teste minden elképzelhető kívánsága szerint éljen. Jézus eljövételének napjáról tudjuk, hogy olyan lesz az, mint Noé ideje, amikor minden ember azt tette, ami szerinte helyes volt. Nem tagadtak meg maguktól semmit akkor sem, és most is ugyanolyan időket élünk – úgy tűnik, megszűntek a korlátok. Az ember a teste ösztönei szerint él.

A 14. fejezetben Pál egy másik témával foglalkozik.

vs. 1. A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok.

Ne keveredjétek különböző vitákba azokkal, akik erőtelenekek a hitben. Itt Pál azokat nevezi hitben erőtelenekeknek, akiknek meggyőződésük szerint szűk korlátok között élnek.

vs. 2. Az egyik azt hiszi, hogy mindent ehét, az erőtlen pedig zöldségfélét eszik.

Vannak olyan vallási körök manapság, akik a vegetáriánus étrendet hirdetik. Vannak akik azt hiszik, hogy Mózes étrendjét kellene követnünk, nem szabadna pl. rákot, disznóhúst, meg a többi Ószövetségben tiltott tisztátalan állatot ennünk. Mások pedig azt mondják, hogy „Szeretem a disznósültet és a rákot.” A hitben erősek húst esznek, a hitben gyengék pedig zöldségeket.

Érdemes ezen összevesznünk? Miért kellene azt mondani a vegetáriánusnak, hogy: „Ó, milyen ostoba vagy, semmi gond azzal, ha húst eszünk – ez az egész csak tudatlanság”? Vagy helyes dolog lenne, ha emez meg azzal válaszolna, hogy „Te nem lehetsz keresztény, mert húst eszel. Isten a pokol fenekére fog küldeni téged, mert megeszed a húst.” Szomorú, hogy ez a téma az egyház megosztottságát okozza, csak azért, mert valaki az Isten előtti meggyőződését próbálja másokra is ráerőltetni.

Pál azt mondja:

vs. 3. Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik, aki pedig nem eszik, ne ítélje meg azt, aki eszik, hiszen az Isten befogadta őt.

Az ilyen esetekben tartsuk meg a meggyőződésünket saját magunknak. Legyünk elfogadók azokon a területeken, melyeken az Ige nem ad egyértelműen meghatározott utasítást. Meg kell értenünk azokat az embereket, akiknek a meggyőződése szűkebb vagy szélesebb körben mozog, mint az enyém. Itt jelentkeznek a problémáim. A vegetáriánust meg tudom érteni: „Nem akarsz húst enni? Rendben van.” Viszont azt az embert nagyon nehéz megítélés nélkül hagynom, aki többet enged meg magának mint én, pedig én is Isten gyermeke vagyok. Hogyan merészel ilyeneket tenni?

Tehát ez az én problémám: Semmi gondom azokkal, akiknek erősebb a meggyőződésük, mint az enyém, egészen addig, amíg engem békén hagynak, és nem próbálnak engem is ugyanazokra a dolgokra kényszeríteni. De amikor fordítva van mindez, akkor égek a vágytól, hogy meggyőzzem őket arról, hogy úgy kell cselekedniük, mint én. Szeretném megfeddni őket azért, amit csinálnak, mert szabadabban gondolkoznak, mint én.

Természetesen ez csak azokkal a dolgokkal kapcsolatban van így, amelyekkel kapcsolatban az Írás nem egyértelmű, vagy nem szól konkrétan. Amikor a Biblia határozott utasítást ad, akkor nincs kérdés.

vs. 4. Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélsz?

Ki vagy te, hogy felettem ítélsz? Ha a te szolgád lennék, akkor jogod volna erre, de én az Úr szolgája vagyok, tehát csak Ő ítélsz meg engem. Ugyanakkor te sem vagy az én szolgám, tehát nincs jogom arra, hogy megítéljelek. Te is az Úr szolgája vagy, és Ő fog téged megítélni.

vs. 4. Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa.

Ez nagyon tetszik nekem. Isten nagyon sok olyan embernek segített megállni, akikről én azt gondoltam, hogy biztos elesnek. Az életvitelük alapján meg voltam győződve arról, hogy a legaljára fognak süllyedni, de Isten megtartotta őket, segített nekik megállni. És sokak meglepetésére nekem is segített megállni.

A húsevés témájáról Pál most áttér a szent nap megtartására.

vs. 5. Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőzésében.

Melyik napon kell dicsőítenünk az Urat? Szombaton vagy vasárnap? Ha pedig szombaton dicsőítjük, akkor a zsidó szokásokat kövessük, melyek szerint a nap napnyugtakor kezdődik? Vagyis kezdjük már pénteken este dicsőíteni, és folytassuk egészen szombaton naplementéig?

Vagy vasárnap kell az Urat imádni? Voltak és vannak olyanok, akiknek a határozott meggyőzésük, hogy a szombat az egyetlen nap, amikor Istent dicsőíthetjük, és ha ezt vasárnap tesszük, akkor ezáltal az Antikrisztus jelét vesszük magunkra.

Én a második kategóriába tartozom, aki minden napot egyformának tart – nekem nem számít. Dicsőíthetem Istent szombaton, hétfőn, szerdán, bármikor – és teszem is ezt minden nap. Szerintem minden nap az Úr napja, mert Érte élem az életemet. Tehát minden reggel dicsőítem az Urat, sőt állandóan, mert minden nap egyforma számomra.

vs. 6-8

Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik, az is az Úrért eszik, hiszen hálát ad az Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad az Istennek.

Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.

Én is pontosan így érzem. Az életemet nem magamnak élem, hanem az Úrnak, és nem is magamnak fogok meghalni. Akár élek, akár meghalok, az Úré vagyok.

vs. 9-11

Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.

Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé.

Mert meg van írva: „Élek én, így szól az Úr, bizony előttem fog meghajolni minden térd, és minden nyelv magasztalni fogja Istent.”

Pál a Krisztus testén belüli ítélezések ellen szól. Hagyjuk az ítéletet az Úrra, mert mindannyian meg fogunk jelenni Krisztus ítélőszéke előtt. Ő az, akinek elszámolással tartozunk, Ő a mi Urunk, akit mindnyájan szolgálunk.

vs. 12-13

Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek.

Többé tehát ne ítélezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.

Ne ítélezzünk tehát egymás fölött, hanem a szeretet kormányozza együttélésünket. Szeressük felebarátunkat, mint önmagunkat, és mindent szeretetben tegyünk. Ne tegyünk semmi olyat, amely egy gyengébb testvér számára megütközést okoz. Lehet, hogy szabadságod van egy bizonyos területen, de ne hivalkodj vele egy gyengébb testvér előtt. Ne is próbáld vita árán meggyőzni őt arról, hogy nem jó az, amit hisz.

Ha valaki hozzám jön és azt mondja, hogy bűnös dolog sót enni, akkor hibát követnék el, ha nekiállnék vitázni vele arról, hogy hibás ez a nézete: „Ugyan már, semmi gond a sóval, hiszen ez csak nátrium-klorid. Egy kissé rossz hatása van a szívedre, de mértékkel jó is lehet.” Megpróbálhatom átalakítani a meggyőződését, de ez helytelen, mert ha ő úgy gondolja, hogy sót enni bűn, akkor számára ez valóban bűn. Például mondhatom neki, miközben megsózom a krumpliját, hogy: „Csak egy kicsit kóstolj meg belőle, a krumpli nagyon ízetlen só nélkül.” Ezzel valami olyanra biztatom, ami az ő meggyőződése szerint helytelen. Ő veszi a sós krumplit, és rájön, hogy nagyon finom, és a testének jólesik. De ezután akárhányszor sót fog használni, mindig kárhóztatva érzi majd magát, mert a lelkiismerete szerint bűnt követ el. Tulajdonképpen elbotlást okoztam neki.

Ezért nyugodtan jöhetsz hozzám bármilyen furcsa meggyőződéssel, meg foglak érteni. Nem fogom megpróbálni megváltoztatni azt, mert nem hiszem, hogy ez az én dolgom lenne.

vs. 14. Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézus által, hogy semmi sem tisztátalan önmagában, hanem ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan az.

Pál tulajdonképpen azt mondja, hogy „Nyugodtan ehetek sonkát, disznóhúst vagy bármi mást, mert ez nem fog kárhózatra juttatni. Az Úr Jézus által meg vagyok győződve arról, hogy semmi sem tisztátalan önmagában. Viszont ha valaki valamit tisztátalannak tart, az ő számára az valóban tisztátalan.” Hit kérdése az egész. Szerintem az egyház nagyon ártalmas módon kezelte ezt a témát, mert gyakran személyes meggyőződést hirdetett olyan dolgokkal kapcsolatban, melyeknek semmi közük örökkévaló üdvösséghez.

Gyerekkoromban nagyon gyakran hallottam, amint azt prédikálják, hogy az ember nem kerülhet a menyországba, ha dohányzik. Olyan sokszor hallottam ezt, hogy meg voltam győződve róla, hogy igaz. Egyrészt örülök, hogy hallottam ezeket a prédikációkat, mert ezáltal soha nem gyújtottam rá egyetlen cigarettára sem. És nem érzem úgy, hogy ezáltal valami jóból maradtam ki. Boldog vagyok, hogy nem dohányzom, de nem lelki, hanem fizikai okok miatt, és történetesen utálok a dohányzást. Azt hiszem, éppen a dohányzás miatt kerültem a legközelebb ahhoz, hogy valakinek behúzzak. Repülön ültünk, és az egész fülke búzlott azért, mert egy csökönyös alak a szivarját akarta élvezni. Nagyon kellemetlenné tettem számára az élvezetét, de nem lelki okokból.

Sokan azon fiatalok közül, akikkel valamikor együtt jártam templomba, kipróbálták, hogy milyen lehet elszívni egy-egy cigicikket. Nem nagyon volt akkor pénzünk arra, hogy cigit

vásároljunk, ezért eldobott csikkekre gyűjtöttak rá. Sokan aztán el is kezdtek rendesen dohányozni, és ezzel egy időben el is fordultak Jézus Krisztustól, mert azt hitték, hogy ha dohányoznak, nem lehetnek közösségben Jézus Krisztussal és nem is üdvözülhetnek. Mert ezt prédikálták nekik. Tehát ilyen légkörben nőttem fel.

Képzelték a sokkhatást, amikor megtudtam, hogy Spurgeon, a kor legnagyobb prédikátora, szivarozik. „Nem hiszem el!” – mondtam. Nagyon csodáltam őt, hisz lehet, hogy a történelem legnagyobb prédikátora volt. G. Campbell Morgannek pedig pipája volt. „Az nem lehet!”

A dohányzás nem kárhoztat el, csak ha azt hiszed, hogy igen. Ha viszont azt hiszed, hogy igen, akkor számodra lehet ilyen hatása. *Ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan az.* Én azt tartom a dohányzásról, hogy tisztátalan, ezért ha rágyújtanék az az Isten elleni lázadásom jele lenne. Ugyanakkor el tudom fogadni azt a tényt, hogy vannak olyan keresztények, akik dohányoznak. Hálás vagyok viszont azért, ha tapintatból nem dohányoznak körülöttem. Őszinte vagyok ezzel kapcsolatban: utálok a dohányfüstöt szívni, és nagyon értékelem, amikor nem füstölnek a közelemben. De tiszteletben tartom a problémájukat. Nem ítélem el a dohányzásuk miatt őket mindaddig, amíg nem körülöttem teszik ezt. De akkor sem lelki okokból, hanem pusztán fizikai indíttatásból ítélem meg őket.

vs. 15. Ha pedig atyádfia valamilyen étel miatt megsomorodik, akkor nem jársz el szeretetben. Ne tedd tönkre ételledel azt, akiért Krisztus meghalt.

Nem azért kaptuk a keresztény szabadságunkat, hogy azt egy gyengébb testvér orra alá dörgöljük. Ha ez megbotránkoztatja őt, akkor nem kell a szabadságomat az ő szeme láttára gyakorolnom. Miért tennék tönkre valakit, akiért Krisztus meghalt, csak azért mert szerintünk jogunk van húst enni minden alkalommal, amikor megkívánjuk.

vs. 16-21

Vigyázzatok, ne káromolják azt a jót, amelyben részesültetek.

Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm;

mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt, és megbízható az emberek előtt.

Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják.

Étel miatt ne rombold az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki megütközéssel eszi azt.

Jó tehát nem enni húst, nem inni bort, és semmi olyat nem tenni, amin testvéred megütközik.

A szeretet tehát arra indít, hogy a meggyőződésemenél sokkal korlátozottabb életet éljek, mert nem akarok semmi olyat tenni, ami valaki mást megbotránkoztat, és a botlását okozhatja. Annak ellenére, hogy a személyes szabadságom alapján megtehetném ezeket a dolgokat anélkül, hogy ezzel kockáztatnám a Jézus Krisztussal levő kapcsolatomat, a szeretet miatt mégsem teszem ezeket.

Valahol, valamikor egy olyan pletykát terjesztettek rólam, hogy gondjaim vannak az ivással. Az az igazság, hogy már öt évvel ezelőtt abbahagytam a Coca-Cola ivását, és ez volt a legrosszabb fajta ital, amit valaha is ittam. A törvény alatt nőttem fel, és ezért egyrészt hálás vagyok, mert soha meg sem kóstoltam az alkoholt az életem során. De nem is szeretnék alkoholt inni, mert egyrészt nincs rá szükségem, másrészt pedig rájöttem, hogy ha megtenném a Krisztusban levő szabadságom miatt, akkor a gyengébb testvéreim az én példámon felbátorodva lehet, hogy maguk is innának, és ez tönkretenné őket.

Időnként elmegyünk egy-egy pezsgős ebédre vasárnaponként egy bizonyos étterembe, de nekünk szénsavas almaitalt vagy szőlőlevet adnak. Lehet, hogy valaki meglátott, és azt hitte, hogy alkoholt iszom, és innen a pletyka. Észrevehették volna, hogy a kisunokáim is ugyanazt isszák.

vs. 22. Te azt a hitet, amely benned van, tartsd meg az Isten előtt.

Legyen a meggyőződésed személyes dolog közted és Isten között, ne nyilvánosan gyakorold, hogy ne okozz megütközést.

vs. 22. Boldog, akinek nem kell elítélni önmagát abban, ami felől döntött.

Nagyszerű dolog, ha az ember olyan hittel rendelkezik Istenben, hogy tudja, hogy tulajdonképpen semmi sem állhat kettőjük közé. Boldog az az ember, aki a szívében nem érzi magát elítéltnak azok a dolgok miatt, melyeket megenged magának.

vs. 23. Aki pedig kételkedik, amikor eszik, máris elítéltetett, mivel nem hitből tette. Mert minden, ami nem hitből származik, az bűn.

Ha nem tudod hitben tenni, ha kárhóztatva érzed magad miközben teszed, akkor ne tedd, mert számodra az bűn. Ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak az valóban tisztátalan. Tehát a keresztény szabadságomat úgy használhatom Isten előtt a magánéletemben, ahogy akarom, de nem botránkoztathatom meg a másikat ezen szabadság gyakorlása közben. Az egész téma az előző fejezetben kezdődött: *A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.* Ha szeretetben járok, akkor a Jézus Krisztus iránti és a testvéreim iránti szeretet arra indít, hogy semmi olyat ne tegyek, ami valamelyik testvéremet megbotránkoztathatja vagy az elbotlását okozhatja. A szeretet az oka, hogy szigorúbb életet élek, mint amilyent a meggyőződésem diktál, csak azért, hogy ne botránkoztassam meg valamelyik gyengébb testvéremet.

Istenem segíts, hogy szeretetben járjunk, ahogy parancsoltad!